

olur. Samsun'a çıktuktan bir hafta sonra kolordu komutanlarına, 10 gün sonra da valiliklere ve mutasarrıflara çektiği telgraflarda tam bağımsızlık ve millet egemenliğini birlikte ifade etmiştir.

Bundan sonra ömrü boyunca bağımsızlık ve milli egemenliği telaffuz etmiş, hatta o kadar ki, bağımsızlık ve özgürlük benim karakterimdir diyerek kendisi ile bu ilkeleri özdeşleştirmiştir.

Batı'nın bugünkü kültür yapısı, Hıristiyanlık temelinde dayalı olarak Rönesans'ı, İngiliz, Amerikan, Fransız devrimlerini, sanayi devrimini yaşayarak gelmiştir ve bütün bu devrimler birbirini tanımlamıştır. Yani birisi yapmış, kişiye yönelik bir takım haklar almış, sonra ötekisi o hakları talezlemiştir. Türk devrimi ise, sonradan kendi kendilerini tekrar etmesi sonucu kültürleri gerilemiş bu Batı devrimlerinin hepsini aynı zamanda hayata yeniden döndüren büyük bir adımdır. Büyüklüğü de, zorluğu da buradadır. Ama entegrasyon amaçlı değildir, paralel kulma amaçlıdır. Atatürk o devrimleri yaparken kendi kökeni ilahiyasını da göz önünde bulundurmıştır. Türk Dil Kurumu'nu kurmuştur. Türk Tarih Kurumu'nu kurmuştur. Kendi kökenini araştıran Hankeverleri vb kurmuştur. Türk kültürü Orta Asya'dan sonra Çin'den, altın yarımadadan, Orta Doğu'dan, İslam'dan, Anadolu'dan en sonunda Batı'dan bir takım unsurlar alarak kendini oluşturmuştur. Yani entegrasyona gerek yoktur.

Sonuç olarak kaybedeceğimiz ya da başkalarıyla paylaşacağımız egemenliğimizden, paylaşacağımız bağımsızlığımızdan sonra artık Atatürkçülükten söz etmemiz mümkün değildir. Bunu Batılılar da söylüyor; artık Türkiye'de Kemalizm olmayacaktır deniyor. Yani hem Atatürkçülüğü hem AB'ye entegrasyonu aynı zamanda ifade etmek mümkün değildir. Gerek küreselleşme, gerekse AB'nin niyetleri karşısında, en büyük gücümüz bağımsızlığımız ve egemenliğimizden vazgeçtiğimiz takdirde, bütün savunma mekanizmalarımızı kaybetmiş oluruz. Savunma gücümüzün temel dayanağı bağımsızlığımız ve egemenliğimiz olacaktır. Teşekkür ederim.

Yıldırım Koç

(Türk-İş Genel Başkan Danışmanı)

Ben iki noktada görüşlerimi ifade etmeye çalışacağım. Birincisi, AB'nin Türkiye'den temel talepleri ve bu konuda Türk-İş'in özel olarak 11 Aralıkta Sayın Cumhurbaşkanımıza sunduğu rapor. İkincisi, çalışanlar açısından AB-Türkiye ilişkisinin getirdiği ve önümüzdeki

dönem getireceği sorunlardır.

AB bir devlet

Öncelikle AB konusunda, AB'nin bir uluslararası örgüt olduğu konusunda yanlış bir kanı var. AB sanki, NATO, BM gibi uluslararası bir örgüt ve biz buna girmek zorundayız gibi bir algılamaya var. Bu anlayışın getirdiği ciddi yanlışlar, kavrayış eksiklikleri var. Daha önce de belirtildi; AB yeni bir devlet. AB devletinin parası var, tedavüle girdi. Bayrağı var, bu bayrak, Hıristiyanlık temelinde, üzerinde 12 sarı yıldızdan, yani İsa'nın 12 havarisini temsilden oluşan veya Meryem Ana'nın bir yerdeki sembolünü yansıtan bir bayrak. Ne yazık ki Türkiye'nin bazı yerlerinde bu bayrak asılıyor. Ordusu oluşturuluyor, Türkiye'ye karşı gerektiğinde kullanılmak üzere. Bir marşı var, Beethoven'ın 9. Senfonisi. Ortak pasaporta geçiyorlar. Hükümeti var, AB komisyonu. Yasama organı var, AB konseyi ve yargısı var. Yani bir yeni devlet oluşuyor ve buraya girdiğimizde Türkiye devleti bitiyor. Bunun farkına varmalıyız. Yani illebet payidar/özgür kalacağını söylediğimiz Türkiye Cumhuriyeti, AB'ye üye olduğunda ortadan kalacak. Nasıl Amerika'da eyaletler var ve bunlar bugün ABD'yi oluşturduklarında ulusal kimliklerini, bağımsızlıklarını merkezi Amerika devletine nasıl devrettilerse, Türkiye de AB'ye üye olduğu takdirde bir süre sonra bayrağımızın yerine AB bayrağı, kimliğimizin yerine AB kimliği ve devletimiz yerine Avrupa devletinin geçeceğini göreceğiz. AB tartışılırken uluslararası bir kuruluş değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin sona erdirilmesinden söz ettiğimiz farkında olunması lazım.

AB'nin istekleri

1999'da Stuttgart'ta bir toplantıydım. AB'den bir üst düzey yetkili yaptığı konuşmada aynen şöyle demişti: Roma İmparatorluğu'ndan beri ilk kez Marınostrom gerçekleşiyor. Marınostrom'un Roma İmparatorluğu döneminde Akdeniz'e verilen isim ("Bizim deniz") olduğunu biliyordum ve daha sonra okuduğumda Mussolini'nin Ege'ye yönelik iddialarını gündeme getirdiğinde sık sık Marınostrom'dan söz ettiğini anladım. Roma İmparatorluğu'nun yerine geçen yeni bir emperyalist gücün dayatması söz konusudur ve bu güç Türkiye'den belirli temel şeyler talep ediyor. Temel taleplerini yedi başlık altında toplamak mümkün. Türk-İş'in Sayın Cumhurbaşkanımıza sunduğu raporda bunlar belirtildi: Kıbrıs konusu, Ege konusu, Ermeni soykırımı iddiaları, Heybeliada sorunu, Patrikhane sorunu, Azınlıklarla ilgili sorun ve IMF'yle ilgili sorun. Bunların tartışılması başlandı.

tan sonra Avrupa muhpleri cemiyeti diyebileceğimiz bir kesim (nasıl bir dönem ihanet içindeki İngiliz muhpleri cemiyeti varsa, şimdi de Avrupa'dan aldığı paralarla çalışan Avrupa muhpleri cemiyeti ve bunun üyeliğini yapanlar var), bu iddiaların ciddi olmadığını, bunların önemsiz kararlar olduğunu ileri sürmeye başladılar, yalan söylediler.

Neden yalan? Birincisi, bu kararların alındığı yer AB parlamentosudur. Burası AB'ye üye olmak isteyenlerin mutlaka onay alması gereken bir kurumdur. AB sözleşmesinin 49. maddesine göre üye olmak istiyorsanız AB Parlamentosu'nun olumlu görüşünü almak zorundasınız. AB parlamentosunun da olumlu görüş vermesi için sizden yedi konuda temel istekleri bulunuyor. Bunları yerine getirdiğiniz takdirde zaten Türkiye Cumhuriyeti diye bir devlet kalmıyor ortada. Bu yedi temel konuyu yukarıda vurguladık. Bunlar rastgele kararlar değil, bunlar AB'nin bizi yakından ilgilendiren üç ana bölgedeki politikası ile doğrudan bağlantılı. AB 1990 sonrasında 3 alanda yeni politikalar oluşturdu. Birincisi Akdeniz politikasıdır. Akdeniz politikası içerisinde Kıbrıs ve Ege son derece hayati öneme sahiptir. İkincisi Balkanlar politikasıdır. Bunu 1990'de oluşturdu ve uygulamaya soktular. Özellikle Patrikhane ve Heybeliada'ya yönelik talepleri Avrupa emperyalizminin Balkanlar politikasıyla bağlantılıdır. Ermeni soykırım iddialarına verdiği son 28 Şubat 2002 tarihli destek de Avrupa emperyalizminin Kafkaslar bölgesine yönelik politikasının ayrılmaz bir unsurudur. Bu nedenle AB'nin Türkiye'den talepleri rastgele talepler değildir. Bunlar, onun bölgeye hakim olma politikasının ayrılmaz ve son derece temel unsurlarının birer parçasıdır. Bunlara kısaca bakalım.

AB'nin Akdeniz'i arka bahçe yapma siyaseti

AB 1990'a kadar Akdeniz bölgesiyle sınırlı ilgileniyordu. 1992 yılından itibaren, Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra AB yasama organı niteliğindeki AB Konseyi, Akdeniz politikasında değişikliğe gitti ve Akdeniz politikasına daha çok ağırlık vermeye başladı. 1992 kararının ardından 1995 Kasım'ında Barcelona'da Akdeniz bölgesi çevresindeki 12 ülke Dışişleri Bakanları'nın katıldığı bir Barcelona kongresi yapıldı. Bunun arkasından "Barcelona süreci" dediğimiz Akdeniz'in AB arka bahçesi haline getirilme stratejisi başladı. Bugünlerde Türk kamuoyuna yansıyan mega projeleri de bu çerçevededir. Bir Fransız diplomatı ile Türkiye'nin rolü üzerine tartışırken adam çok açık bir biçimde, Türkiye'nin gelecekte AB'ye üyeliği gibi perspektiflerinin olmadığını, Türkiye'nin yerinin ve görevinin, her imparatorluğun çevresinde oluşması gereken bir tampon bölge gibi AB'nin bir tampon bölgesi olacağını açıkça ifade ediyordu. Bir kere Avrupa'nın

bakışında, Akdeniz'de yeniden Marinosstrum yaratma çabası içinde Türkiye'ye biçilen rolün bu olduğu son derece açıktır. 2010 yılına kadar Türkiye'nin de içinde bulunduğu 12 ülke, yani Fas, Cezayir, Tunus, Filistin, Suriye, Kıbrıs, Malta, Türkiye ve diğer Akdeniz çevresi ülkelerinin yer aldığı 12 ülke bir serbest ticaret bölgesi kuracaklar ve bu ülkeler, aynen 1996 1 Ocak'ından sonra Türkiye'nin sokulduğu gibi, yarı sömürge bir açık pazar statüsüne sokulacaktır. Bunlar, AB'nin çevresinde riskli bölgelerle AB arasında bir tampon bölge oluşturacaklardır. Bu açıdan AB'nin Türkiye'ye yönelik politikası son derece önemlidir. Yani Kıbrıs çok önemlidir, çünkü Kıbrıs'a hakim olan Doğu Akdeniz'e hakim olur, bölgedeki enerji kaynaklarına, ticaret yollarına hakim olur. Bu nedenle Kıbrıs politikası rastgele sadece enosis destek politikası anlamında bir politika değildir.

Kıbrıs, Avrupa emperyalizminin Akdeniz'e hakim olma, Doğu Akdeniz'deki gelişmelere doğrudan müdahale edebilecek bir üsse hakim olma politikasının unsurudur. O nedenle Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgal etmesini öne sürüyorlar. Bunu yaparken uluslararası hukuku kendileri ihlal ediyorlar. 2002 yılı sonuna kadar AB Güney Kıbrıs'la üyelik görüşmelerini tamamlayacak. 14-15 Aralık 2001 Layken zirvesinde buna açıkça bir kez daha vurgu yaptılar. 2 hafta önce Brüksel'deydim. AB'de Türkiye'ye bakan bir görevliyle konuşuyordum. AB Güney Kıbrıs'ta hangi adımları atarsa Türkiye'nin de Kuzey Kıbrıs'ta aynı adımları atacağını, özellikle 1997'den itibaren bu konudaki kararlılığımızı kendisine hatırlatarak, durum ne olacak dediğimde, AB Komisyonu'ndan temsilci iki Latince sözcük kullandı, "casus belli" dedi, yani, bu savaş nedenidir demek istedi.

AB, Türkiye ile askeri anlamda bir çatışma öncesinde iki adım atıyor: Birincisi media fonları aracılığıyla Türkiye'de bir sürü kişi ve kuruluşu satın alıyor. Karen Fogg olayında ortaya çıkan, son derece laçka, ahlaksız ve haince ilişkiler bunların yansımasıdır. İkincisi de, Özal'ın 1989'da çıkardığı yasayla, "sıcak para" dediğimiz kısa vadeli sermaye hareketleri üzerindeki kısıtlamaların kaldırılması sonucu, Avrupa ve Amerikan emperyalizminin, çok rahatlıkla, Türkiye'den kısa vadeli sermaye girişi çıkışı yaparak yeni bir krizi tetiklemeleleri. Bilindiği gibi, Kasım 2000 krizinde 3 Alman bankası tetikleyici rol oynamıştı. 2001 Şubat krizinde de yabancı kaynakların rolü büyüktür. 1989'da kısa vadeli sermaye akışı üzerindeki denetimin kaldırılmasıyla emperyalizme Türkiye'de krizler yaratılabilir imkanları sağlanmıştır. 2002 yılının ortalarından itibaren Avrupa, bu tür oyunlara ve müdahalelere başvuracak gibi görünüyor.

Kıbrıs adasından çekilmemizi istiyorlar, devletler hukukunu çiğne-

yerek. Ege konusunda da Akdeniz politikası çerçevesinde aynı şey isteniyor. 1930'lu yıllarda karasuları 3 mil idi, o dönemde Türkiye Yunanistan ilişkilerinin iyiliği nedeniyle Yunanlılar karasularını 6 mile çıkarmayı başardılar. Karasuları 6 mil olduğunda, Yunan karasuları Ege denizinin yüzde 43,6'sını oluşturuyor, Türk karasuları ise ne yazık ki yüzde 7,5'i oluşturuyordu. Eğer 12 mile çıkarılırsa, o zaman Yunan karasuları Ege denizinin yüzde 71,5'na çıkıyor. Siz İzmir'den çıkıp bir başka Türk limanına gitmek istediğinizde bile Yunanlılardan izin almak durumunda kalıyorsunuz. 12 milde Türk karasuları da yüzde 10,8'e çıkıyor ve AB, 1997'de aldığı kararla Avrupa sınırlarının Yunanistan sınırları olduğunu açıkça ifade ederek Türkiye'yi tehdit ediyor bu konuda kararlı bir çizgi sürdürüyor.

Balkan "arka bahçesi"nin unsurları

Patrikhane ve Heybeliada konusundaki talepleri, Balkanları bir arka bahçe haline getirme politikası ile bağlantılı. Bu konuda ABD ile belirli bir anlaşma sağladılar, 1999 Haziranında, yanılmıyorsam 14 Haziran, Balkan paktı, Güney Doğu Avrupa İstikrar Paketi diye Balkanları AB arka bahçesi haline getirecek bir strateji başlatıldı. Burada IMF, NATO, ABD de var. Türkiye'ye de küçük bir rol veriyorlar. Bu paktta belirleyici ülke Yunanistan'dır. Bu paktın bir çok merkezi Yunanistan'da, Atina'da. Yunanistan üzerinden Ortodoks kilisesi kullanılarak Avrupa emperyalizminin Balkanlardaki hakimiyeti hedefleniyor. Bilindiği gibi Rum milliyetçiliği, 1821 Mora ayaklanmasıyla birlikte Patrikhane ile birlikte gelişmiştir. Bu anlamda, AB'nin Türkiye'ye yönelik tüm raporlarında Patrikhaneye, Lozan görüşmelerinde reddedilen egemenlik niteliğinin tanınması gündeme getirilmektedir, evrenselliği tanınmak istenmektedir. Halbuki bizim hukukumuz çerçevesinde Fener Patrikhanesi, Fatih Kaymaklığına bağlı bir kuruluştur, bunun değiştirilmesi istenilmiyor. Bu yolla, özellikle Balkanlarda AB'nin arka bahçesini oluşturmak için yeni bir kanal yaratmak istiyorlar. Bu arada Yunan yayılmacılığına da destek veriliyor.

Heybeliada'daki ruhban okulları 1971'de, özel okulların devletleştirilmesi sürecinde kapatılmıştır. Bunun yeniden özel statüde açılması talebi de yine bu faaliyetlerin bir parçasıdır. Geçmişte, Osmanlı döneminde nasıl Bulgar milliyetçiliğine militan yetiştirilmiş, aynı şekilde bugün de ruhban okullarının Balkanlarda Avrupa etkisinin artırılmasında bir merkez olması isteniyor. Zaten Heybeliada Ruhban Okulu Yunan milliyetçiliğinin harp okuludur. Bu kez daha geniş bir perspektifle bu misyon ele alınmaya çalışılıyor.

Kafkasya siyasetinin Ermeni sorunu unsuru

Üçüncü politika, Kafkaslar politikasıdır. 28 Şubat'ta Avrupa Parlamentosu'nun aldığı karar, sadece sözde Ermeni soykırımı iddiaları biçimindedir. Bu Türkiye'ye önemli bir gelişme olarak yansıtı, ama kararın tümünü okuyacak olursanız, AB'nin Kafkasya'ya yönelik yeni bir strateji formüle ettiğini görürsünüz. 28 Şubat kararı açıkça şunu söylüyor: Azerbaycan, Ermenistan ve Gürcistan'a ilişkin Balkanlardaki istikrar paktına paralel yeni bir çerçevenin oluşturulması... Yani Azerbaycan ve Türkmenistan'daki petrol ve doğal gaz kaynakları üzerinde Avrupa emperyalizminin hakimiyetini kurabilmek, arttırabilmek amacıyla bu bölgeye yönelik yeni bir strateji geliştirildi. Bu stratejinin unsurlarından biri de Ermenistan'la yakın ilişki kurulmasıdır. 1987'de böyle bir karar oluşturulmuştu. 15 Kasım 2000'de de sözde Ermeni soykırımına ilişkin karar alındı. Üçüncü karar da 28 Şubat'ta çıktı. Bu da Avrupa emperyalizminin bölgeye yönelik yeni stratejisinde ana unsurların biri olacaktır.

Bu nedenle sadece Ermeni soykırımı iddiaları gündeme gelmeyecek, bunlar bir kaç parlamenterin girişimi değildir. "Ermeni soykırımı" iddiası, Avrupa emperyalizminin bölgeye yönelik yeni stratejisinin bir parçasıdır. 28 Şubat kararının adı, Güney Kafkasya kararıdır. Ermeni soykırımı iddiası AB'nin Güney Kafkasya'ya ilişkin yeni stratejisinin içindedir. Ermeni meselesi bu nedenle önemlidir.

Sevr'i hortlatma

Son konu ise, etnik kimliğin öne çıkarılması ve Türkiye'nin, Avrupa emperyalizminin kabul etmediği Lozan'ın yerine, Sevr şartlarına döndürülmesi çabasıdır. Burada etnik kimliği öne çıkarıyorlar. Kürdistan kavramını kullanıyorlar, bunun arkasında da bir taraftan Avrupa emperyalizminin Sevr'i hortlatma girişimleri var. İkincisi AB içindeki bir kavganın yansması bu.

AB içinde iki eğilim var. Bir eğilim, Avrupa'yı ulusların ve devletlerin birliği olarak görmek isteyen, ulus devleti bir ölçüde devam ettirmeye çalışan Fransız modeli. İkincisi Almanların başını çektiği "halkların Avrupa"sı modelidir. Almanların başını çektiği model kabul edildiğinde, etnik kimliği öne çıkarttığımızda, AB içinde Alman hegemonyasının hızla yaygınlaştığını görüyorsunuz. Çünkü o zaman Doğu ve Batı Almanya'nın birleşmesinin ardından, şu andaki Almanya'nın (Avusturya ve bir süre sonra AB'ye dahil edilecek Çek Cumhuriyeti içindeki, Polonya'daki, İtalya'daki vb Almanlarla), Alman yayılmacılığının, Alman ırkçılığı temelinde AB içindeki etkisini artırdığını gö-

rüyoruz. Bu politika eğer AB içinde hakim olursa, Fransa ve İngiltere içinde etnik sorunlar çıkacaktır. Ancak AB içinde Alman ırkçılığının hegemonyası artacaktır.

Türkiye'ye yönelik politika, bir yanı ile Sevr'i canlandırmak, Türkiye'yi parçalamaktır. Diğer yönü ile, etnik kimliğin öne çıkartılması ile AB içinde Alman hegemonyasının güçlendirilmesidir. Bu talepleri yerine getirirseniz bile sizi üyeliğe kabul edecek değiller. Üyelik görüşmelerine de başlayacak değiller. Üyelik görüşmelerine başlayabilirler. Türkiye'nin AB'ye girmesi Türkiye devletinin sonu olacaktır. Ama zaten istemiyorlar, bunun altındaki mantığı bir çok yabancıyla konuştuğunuzda görüyorsunuz. Anadolu Türklüğü hiçbir zaman boyunduruk altında yaşamadı ve bu ilişkilerde bundan son derece rahat oluyordular. 15 Şubat'ta buraya AB Ekonomik ve Sosyal Komitesinden üst düzey bir işveren gelmişti. Bir kapalı oturumda AB'nin çeşitli ülkelerle ilişkisi ifade edilirken bir örnek verdi. Dedi ki, Malta ve Türkiye dışındaki 11 aday ülke AB'ye bağlıdır. Ama bu iki ülke ayakları üstünde durabilir ve kendi kaderlerini kendileri belirleyebilir. Bu iki ülke dışındaki AB'ye bağlıdır.

İki üç hafta önce Macaristan'da işverenlerle konuşuyordum, AB ile ilişkilerini sordum. Bana söyledikleri şu idi: 50 yıl Sovyetler Birliği'nden gelen komiserlerden emir aldık, şimdi de Brüksel'den gelen komiserlerden emir alıyoruz. Komisyon üyelerine komiser deniliyor biliyorsunuz ve bunu kabulleniyorlar. Benzerini ben Macaristan'da sendikacılarla yaşamıştım, aynı teslimiyet var, boyunduruk teslimiyetinin uzantısı galiba o. AB'nin üyeliğe almaya çalıştığı diğer ülkeleri de görüyorsunuz. Anadolu Türklüğünün hiç boyunduruk altında yaşamamış olmasının getirdiği doğal tepkilerini Avrupalı kabullenemiyor.

Avrupa'nın "demokrasi", "insan hakları" anlayışı Konkbayır'nda yazılıdır

Gündeme getirdikleri çeşitli sorunlar var; "demokrasi" diyorlar, "insan hakları" diyorlar, bunların samimi olmadığını ben Konkbayır'ı ziyaret eden herkesle paylaşmak istiyorum. Yolunuz Konkbayır'na düşerse İngiliz mezarlığını ziyaret edin. İngiliz emperyalistleri Çanakkale'ye 1915'te saldırdığında, genç insanlar burada öldüler. Mezar taşlarını gezmişim, yıllar önce 1966'da gitmişim. İki fotoğraf çekmişim, yıllar sonra bunların benim için önemli olduğunu gördüm. İngiliz mezarlığı, aslında Anzakların, yani Avustralya, Yeni Zelanda birliklerinin mezarlığı idi. İki mezarın mezar taşında "demokrasi için öldü" yazıyordu, "For democracy" diyordu. Bir mezar taşı üzerinde, "insanlık için asilce öldü" diye yazıyordu, "Noble die for humanity"

diyordu. Emperyalistlerin "insan hakları", "demokrasi" lafını ettiğinde aklıma, ta Avustralya'dan, Yeni Zelanda'dan alınıp emperyalist emellerle Osmanlıya saldırtılırken ölen iki gencin ailesinin nasıl aldatıldığı gelir. Ve bugün AB belgelerinde de, demokrasiden, insan haklarından bahsedildiğinde ben yine birilerinin aynı laflarla kandırıldıklarını düşünürüm.

AB Uyum Yasaları Türklere Avrupa'da değil Avrupalılara Türkiye'de iş kapısı açıyor

Çalışanlar açısından iki şey söyleyip konuşmamı bitirmek istiyorum. Ulusal Program diye bir metin var. Buna ulus karşıtı program demek daha doğru. Meclis onayından geçmeden hukuk ihlal edilerek AB'ye sunulan tavizler. Bunlar yerine getirilirse çalışanlar açısından da büyük sorunlar çıkıyor. Çok basit bir örnekle onu geçeceğim. Atatürk döneminde, 1932'de çıkartılan bir kanun vardı; yabancıların Türkiye'de çalışmalarını yasaklıyordu. Onun ardından 70 dolayında kanunla da Türkiye'de meslek icra edebilmek için Türk olmak koşulu getirilmiştir. Bu metinde bu 70 kanunu değiştiriyorlar. Avrupa'nın işsizlerine burada iş imkanı sağlıyorlar. Avukatlık kanununu değiştirdiler, mühendis ve mimarlara ilişkin kanun şu anda mecliste. Eğer o kanun tasarısı kabul edilirse, Türkiye'deki mühendis ve mimarlar aç giderken Avrupa'nın işsizleri buraya gelecek, vay mühendis Piyer gelmiş olacak ve insanlar oraya gidecek. Bunun arkasından hakimler, veterinerler vb 70 dolayında meslekte yabancıların çalışmalarına yönelik yasaklar ve kısıtlamalar kaldırılacak. Bu Türkiye'ye, Türk insanına ihanetin ötesinde bir şey değildir.

Son olarak işçi hakları genişletilecek diyenler kesinlikle yalan söylüyorlar. Çünkü AB temel antlaşmasının 137. maddesi 6. fıkrasına göre, AB düzeyinde sendikalaşma, toplu pazarlık, grev hakları ve ücretler konusunda hiçbir düzenleme yapılamaz, bu yasaktır. İş güvencesi ve sosyal güvenlik konusunda da AB'nin işçilerle ilgili hiçbir düzenlemesi yoktur. Yani Türkiye'nin AB'ye üyelik süreci, ulusumuza ihanetin ötesinde, bu taahhütlerle çalışanlar açısından hiçbir yarar getirmeyeceği gibi, 137/6'ya göre, aksine "Ulusal Program" diye sunulan ulus karşıtı programda yer alan taahhütler yerine getirildikçe, ülkemizde işsizlik artacaktır, sorunlar daha da büyüyecektir ve ekonominin diğer anlamında gördüğümüz çöküntüyü bu alanda da göreceğiz.